

Plari

Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n
jäsenlehti 2-2010

Julkaistu Vantaan Lauri-seurakuntalehdessä
28.1.2010 eteläpohjalaisten Tammisunnuntain
kirkkopyhän esittelytekstinä.

Komiaa ja reteetä

Terttu Savolan mielestä ylpeys omista juurista kuuluu eteläpohjalaisuuteen.

”Komiaa tuloo oltua, ku tiätää miston kotoosin.” Sanonta on poimittu Helsingin Eteläpohjalaiset -yhdistyksen nettisivuilta. Yhdistyksen jäsenlehteä Plaria päätoimittavan Terttu Savolan mukaan ylpeys kuuluu eteläpohjalaisuuteen. Omista juurista ollaan tietoisia ja ylpeitä. – *Ollaan komiaa ja reteetä. Murre on monilla sitkeässä. Sitä kuulee yhdistyksen kokouksissa. Ollahan ja tullahan.*

Terttu on ollut mukana Helsingin Eteläpohjalaisten toiminnassa 1990-luvun puolivälistä lähtien. Nuorena tyttönä kotiseurakkaudesta ei kuitenkaan ollut tietoakaan. Terttu muistaa, kuinka hän kotona Vimpelissä katsoi kirkonkylää kuurankukkien peittämästä ikkunasta. – *Katselin ikkunasta ulos keskellä päivää enkä nähnyt ainoatakaan ihmistä missään. Silloin ajattelin, että tänne en jää.*

Vimpelistä Kaliforniaan

Tertun lapsuuden perheeseen kuului äiti, isä ja Terttua viisi vuotta vanhempi veli. Perheellä oli muutama lehmä, vasikoita ja lampaita. Isä työskenteli sodan jälkeen muun muassa rajavartijana ja vanginvartijana. – *Kaikki ne työpaikat olivat kaukana kotoa. Isä oli paljon poissa, Terttu kertoo.*

Isän veli oli pitkäaikainen Maalaisliiton ja Keskustan kansanedustaja, jonka kuvia Terttu näki lehdissä. Kotona luettiin Ilkkaa. Terttu oppi lukemaan tavaamalla lehden sivulta setänsä nimen: Väinö Rankila.

Tertun isoäiti tilasi Helsingin Sanomia. Lehti merkitsi nuorelle vimpeliläistyölle kaivattua tuulahdusta suuresta maailmasta. – *Muistan nähneeni siellä Sanelma Vuorteen mannekiinikurssin mainoksen, Terttu muistaa.*

Terttu liimasi vihkoon lehdistä leikattuja filmitähtien kuvia ja mietti, miltä tuntuisi nähdä joskus ihan oikea palmu. Tuolloin Terttu ei tiennyt, että elämä veisi hänet vielä Helsinkiin Sanelma Vuorteen mannekiinikurssille. Amerikkaankin hän pääsisi. Hän näkisi palmun ja muuttaisi Kaliforniaan, Hollywoodiin naapuriin.

Minoon meiltä ja muut on meidän krannista

Nuorena Terttu työskenteli mannekiinina, kunnes puolison työ vei perheen Yhdysvaltoihin. Myöhemmin hän toimi muun muassa kohdepäällikön ja matkaoppaan tehtävissä Jordaniassa ja Israelissa. – *Lopetin työt matkailualalla Persianlahden sodan alettua. Siirryin töihin kansainvälisen lääkefirman palvelukseen, Terttu kertoo.*

Samoihin aikoihin Terttu törmäsi messuilla vanhaan koulukaveriinsa, joka sattui olemaan Plari-lehden silloinen päätoimittaja. Hän pyysi Terttua mukaan yhdistyksen toimintaan. – *Siitä saakka olen ollut aktiivisesti mukana.*

Tertun kotipitäjä Vimpeli kuuluu Etelä-Pohjanmaan järviseuutuun. Eteläpohjalainen murre ei kuulu Tertun puheessa. – *Vimpelissä murre ei ole niin voimakasta. Eikä siellä olla niin reteitä, hän sanoo.*

Tertun mielestä eteläpohjalaisia yhdistää suorapuheisuus ja työnteon arvostus. – *Etelä-Pohjanmaalla ajatellaan, että minä pystyn. On sellainen sanontakin, että ”minoon meiltä ja muut on meidän krannista”.*

Terttu Savola on lähtöisin Vimpelistä.

Rahastonhoitaja Laihialta

Kun Tertun kaksi tytärtä olivat pieniä, perhe vietti kesälomat Etelä-Pohjanmaalla Tertun puolison lapsuudenmaisissa. Terttu erosi miehestään yli 20 vuotta sitten, ja asuu tällä hetkellä yksin Espoon Matinkylässä.

Viiden lapsenlapsen isoäiti on mukana politiikassa. Terttu toimii ensimmäistä kautta perustamansa Köyhien Asialla -puolueen kaupunginvaltuutettuna Espoossa.

Viime vuosina Terttu on käynyt Vimpelissä melkein joka kesä tättään tapaamassa. – *Kun äiti vielä eli, Vimpelissä tuli käytyä monta kertaa vuodessa, Terttu kertoo.*

Helsingin Eteläpohjalaisissa on Tertun mukaan jäseniä ”vähän toista tuhatta”. Yhdistyksen nimi on Tertun mielestä hieman harhaanjohtava. Toimintaan ovat tervetulleita kaikki pääkaupunkiseudun eteläpohjalaiset.

Etelä-Pohjanmaa ulottuu Isojoelta Evijärvelle ja Teuvalta Ähtäriin. Mahtuu joukkoon muuan Laihiakin. Miten eteläpohjalaiset suhtautuvat laihialaisvitseihin? – *Eteläpohjalaiset osaavat nauraa itselleenkin. Meidän rahastonhoitaja on Laihialta kotoisin ja yhdistyksen talousasiat ovat kyllä hyvällä mallilla.*

Helsingin Eteläpohjalaiset -yhdistys viettää kirkkopyhää su 31.1. klo 10 Hämeenkyllän kirkossa

Soili Pohjalainen

Kuva: Hans von Schantz

Kuva: Terttu Savola

Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n vuosikokous pidettiin 20.03.2010 Kampin palvelukeskuksessa.

Kokouksen puheenjohtajana toimi Tarmo Ojaluoma ja sihteerinä Ritva Turunen. Hallitus valittiin jatkamaan entisessä kokoonpanossaan. Puheenjohtajana jatkaa Kimmo Hissa.

Tilintarkastajiksi vuodelle 2010 valittiin Ilkka Kaski ja Markku Kosola. Varalle Ilmari Ojala ja Matti Myllyniemi.

Kokouksen puheenjohtaja Tarmo Ojaluoma ja sihteeri Ritva Turunen

Onniteltiin yhdistyksen entistä sihteerä Pirjo Keisalaa (oik) hänen 60-vuotispäivänsä johdosta yhdistyksen lahjalla, jonka ojensi hallituksen jäsen Ritva Viitamäki.

Kuva: Terttu Savola

**Etelä-Pohjanmaan Poliisilaulajat
Kampraatti-kuoro Ilmajoelta**

Kampin palvelukeskuksessa 30.10.2010 klo 18.00

Kuoroja johtaa rehtori Arto Risku. Säestäjät Risto Lehtinen ja Liisa Metsä-Ketelä.

Lopuksi tunti tanssia, soittaa Poliisilaulajien Trio.

15 €

Helsingin Eteläpohjalaisten adresseja, rintamerkkejä, solmioneuloja ja pinssejä

voit ostaa tilaisuuksistamme tai soittamalla Ritva Viitamäki (09) 724 4418 tai 040-9118568.

Kiimakankaan kirjailija Pekka Manninen:

Pohjalaisuus kertomusteni myyttinen lähde

Räväköistä jutuistaan tunnettu radio-toimittaja **Pekka Manninen** tuo nyt sanomaansa esiin vähintään räväkkänä kirjailijana. Esikoisteos *Kiimakangas* (Wsoy) on valmis. Ja mikä siinä, kun henki on päällä, on työn alla jo ainakin kaksi teosta. Ei siis mitään esikoisteo-straumaa, vaan tarinaa pukkaa pitelemättömään tahtiin.

Tarinaniskijänä pahenevaa lajia

- Olen löytänyt kirjoittamisesta oikeastaan sen mitä olen. Kaverit sanovat, että olen tarinaniskijä, *story teller*. Pannen koko ajan pahemmaksi, kun kerron, mihin olen joutunut, Manninen sanoo.

Mannisen kirjailijauran alku näyttää, en sano lupaavalta, vaan vahvalta. Mannisen synnyinseudulla Laihialla ja vähän Helsingissäkin seikkaileva päähenkilö Johannes Smultter elää kuohuvaa 20-lukua. Vuosi 1918 hehkuu yhteiskunnassa ja kaikkien suomalaisten elämässä avoimena haavana. Revityn kansan sydämessä on katkeruus ja viha.

Santeri Alkio – köyhien ystävä

Tunnelman sakein piste on Laihialla. Siellä Smultter päättää tehdä sankariteon, jolla ”nimeni pantaisiin kaikkiin oppikirjoihin”. Takuuvarma keino päästä historiaan on tehdä poliittinen murha. Kohteeksi hän on valinnut laihialaisen **Santeri Alkion**.

- Santeri on unohdettu suuruus, poliitikko ja kirjailija. Monet, jotka kutsuvat itseään alkioalaisiksi, eivät todellisuudessa tiedä, mitä asioita Santeri ajoi. Hänellä oli omintakeinen sosiaalinen eetos, maailmankäsitys ja pasifistinen idealismi. Kaikki tämä puuttuu aikakautemme politiikasta, joka on huonontunut aatteettomaksi pragmatismiksi. Sante-

ri uskalsi edustaa suuria aatteita. Hän esimerkiksi piti köyhyyttä valtavana ongelmana. Hänestä puute ja köyhyys riistävät ihmiseltä mahdollisuuden sivistykseen ja hengen kasvuun. Jos Santeri nyt eläisi, hän olisi merkittävä moraalin johtaja, Manninen hehkuttaa.

Sisälle menneeseen aikaan ja ihmiseen

Mannisen kirjan tarinoissa ei kainostella. Henkilöt elävät väkevästi isänmaan historian kuohuissa. Johannes Smutterin herkkää runoilijasielua painavat sodan kauhut ja henkilökohtainen muisto siitä, miten hän oli mukana ampumassa sairaalan potilaita suoraan sänkyyn. Teon unohtamiseen vaaditaan jo kovia lääkkeitä, pirtua ja morfiinia.

Mannisen kirjan vahvuuksiin kuuluu kyky loihtia menneiden aikojen tunnelmia. On melkein vaikea ymmärtää, että tämän päivän ihminen pystyy menemään lähes 100 vuotta sitten eläneiden ihmisten nahkoihin ja kuvaamaan niin uskottavasti 20-luvun ilmapiiriä.

- Johanneshan on fasisti. Hän ehkä ei kutsuisi itseään näin, vaikka ihaileekin Gabriele D’Annuziota, Mussolinin hovirunoilijaa. Itse olen poliittisesti kakarana ollut toiselta äärilaidalta. Rehellisesti sanottuna kirjoitin Johannes Smultterin hahmoa ajatellen, millainen fasisti minä olisin ollut, jos olisin ollut sen ajan nuori. Tämä on aika rehellisen tunnustus, jonka joku voi ymmärtää väärinkin.

- Kirjailijan on kuitenkin kirjoitusprosessissa kyettävä käyttämään niitä aineksia, mitä on olemassa. Luulen, että 1900-luvun alussa olisin saattanut kuulua oikeistolaiseen Akateemiseen Karjala-Seuraan. Kun aikakausi oli toinen, kuuluin vasemmanlaidan Akateemiseen Sosialistiseen, Pekka Manninen paljastaa.

Rukouksia ja pörssipeliä

Mannisen kirjassa yksi kiinnostava piirre jälkeensä katsottuna on Smutterin viehtymys 20-luvulla kiihtyvään tahtiin nousevaan pörssipeliin. Hän tekee isoja rahoja, mutta ei sijoita niitä kiinteistöihin eikä edes leveään elämään, vaan pörssiin. 20-luvun lopulla pörssiä pidettiin varmana ja tuottavana sijoituskohteena.

- Joo, no. Minähän rinnastan tässä rohkeasti Karjala-runouden, pörssipelin, poliittisen väkivallan, rasismien ja monta muuta asiaa. Ongelmana pidän sitä, että kommunistit ja körttiläiset eivät kyenneet tajuamaan, että vastustavat samaa viholista, materialistista kapitalismia. Kirjassani näytän eräässä kohtauksessa selvästi, miten kommunisti polvistuu hädässään rukoukseen. Mielestäni se on kirjani vahvimpia kohtauksia. Kun kirjoitin sitä, silmiini tulivat kyöneleet.

Onko Kiimakangasta olemassa?

Laihialla oli punaisten ja valkoisten välinen juopa niin syvä, että tiilitehtaan työläisten ja mäkitupalaisien hökkeli-kylä, Kiimakangas, pyyhkäistiin pois kunnan painattamasta kartasta. Siellä ne punikit ja heidän keuhkotautiset kakaransa ovat ”ryyryissä, hampaattomine suineen, riisitaudin väentämine kampaajajalkoineen, leinin lyömine nivelyn ja harmaakaihin samentamisen silmineen”. Smultterille on selvää, että Suomea ei voi rakentaa tämä ”rodultaan ja perimältään heikompi aines”. Onko Kiimakangas olemassa tai edes mahdollinen paikka?

- On ja ei. Olen itse kotoisin Laihian Kiimakankaalta. Se on olemassa ja siellä oli aikoinaan vahva kommunistinen liike. Tässä kertomuksessa Kiimakangas on myyttinen paikka, joka on olemassa

vain romaanin ehdoilla. Todellisuudessa Kiimakangas on kilometrin päässä kirkonkylästä, mutta kertomuksessani sinne marssitaan koko päivä. Se matka kuvaa syvempää etäisyyttä, jota alleviivaa vielä matkalla tapahtuva auringonpimennys, Manninen kertoo.

Laihia myyttisen maailman keskipiste

Pekka Manninen pitää Laihian historiaa pitkänä ja kunniakkaana. Vanhimmat muinaishaudat ovat vuosilta 400–700. Laihialaisten suonissa virtaa hansaritarien germaanista verta ja Kalevalan Pohjola sijaitsee todistettavasti Laihialla.

– Laihia, Kalevalan Pohjola! Isokyröläiset haluavat omia sen kunnian ja sen mainitsen myös kertomuksessani. On totta, että muinaishautoja Laihialla on paljon, tuhansia. Kirjassani viittaani moniin kertomuksiin, jotka elävät vieläkin Laihialla. Kerron niistä, mutta en ota kantaa niiden todenperäisyyteen. Käytän niitä vain kertomukseni ainekseksi, fiktiivisenä elementtinä, Manninen selvittää.

– Minulle on valtavan tärkeätä, että olen saanut kasvaa näiden hienojen tarinoiden maailmassa. Ne antavat kerronnalleni voimaa. Etelä-Pohjanmaa kokonaisuudessaan on minulle suurten myyttien maa. Annan esimerkiksi päähenkilöni nähdä korkeasta tornista suuren lakeuden, maapallon pyöreyden, huimaavasti. Se on minun rakkauden-tunnustukseni lakeudelle, joka on minun maisemani. Pohjalaisuus on kertomusteni syvä lähde.

Ei mitään mongoleja...

Kirjassa Johannes Smuttler matkustaa Laihialle virallisesti tiedeakatemian rotututkimushankkeen toteuttajana. Hänellä on mukana lääkärinlaukku, antropologiset mittakalut ja suojeluskuntapuku. Laihialaisista on tarkoitus mitata paitsi päänympäryys, myös pituus, paino, lantion leveys, häpyliitoksen korkeus, rinnanympäryys, pään ja naaman korkeus. Hanke etenee takkuillen, koska kansa ei suostu mittauspöydälle. Se ei ymmärrä, että tutkimus on tärkeämpi kuin ”jonkun pikkulotan pillunkarvat”.

Todellisuudessa Kiimakangas on kilometrin päässä Laihian kirkonkylästä, mutta kertomuksessani sinne marssitaan koko päivä. Se matka kuvaa syvempää etäisyyttä, jota alleviivaa vielä matkalla tapahtuva auringonpimennys, Manninen kertoo.

... mutta ei oikein arjalaisiakaan

Suomessa 20-luvulla tehdyn rotututkimuksen päämäärä on todistaa tässä laihialaisten avulla, että suomalaiset eivät polveudu mongoleista, vaan vaaleista arjalaisista. Paha vain, että Laihialla on paljon enemmän tummatukkaisia kuin liinaharjoja.

– Laihialaisten tummuudesta on puhuttu paljon, monissa, jopa historiallisissa lähteissä. Olen ottanut tämän vanhan kertomuksen yhdeksi motiiviksi. Se antoi kirjaan draamallista ainesta, johon päädyin hiukan mukaillen jopa **Mark Twainin** Huck Finnin seikkailujen värikästä yömaailmaa. Ystäväni **Mari Mörö**, kirjallisuuden tuntija, sanoi, että loppukohtaukseni Laihian vanhalla hautuumaalla tuo mieleen Huck Finnin. Olin otettu. 1930-luvulla kuortanelainen muusikko **Heikki Klemetti** kirjoitti Suomen Kuvalehteen laajan artikkelin laihialaisten tummasta rodullisuudesta. Kirjani roturaportit perustuvat Klemetin laajaan selostukseen. Ne ovat huikeaa luettavaa.

Veli veljeä vastaan

Pekka Mannisen kirjassa kuvatut sukuriidat ja veljesviha ovat tuttuja perin pohjalaisia ilmiöitä. Yksi selitys niille lienee, että joskus jakolinja punaisten

ja valkoisten välillä meni perheen, jopa veljesten välistä. Smultterin veljesten, Johanneksen ja Antin, ristiriitainen yhteiselo kulminoitui Hennalan häpeälliselle hautausmaalle.

– Smultterin veljekset ovat minulle koko Suomi. Siinä ne tappelevat, vuodattavat toistensa verta, vihaavat ja rakastavat toisiaan. Johannes ei pääse eroon Antista. He ovat kaksoisveljet, toistensa peilikuvat. He rakastivat jopa samaa naista. Heidän lopullinen erilaaisuutensa tai samanlaatuisuutensa jää kirjassa auki, en sitä tiedä itsekkään.

Tutusta oli helppo kirjoittaa

Pohjanmaan ja koko Suomen historiasta löytyy paljon aineistoa romaaneihin. Pekka Mannisella on mistä ammentaa, kun hän voi poimia aineistoa Laihialta, mutta mikä estää vaihtamasta paikkakuntaa.

– Laihia on tässä tarinassa sattumalta. Aihe vei sinne. Kirjoittamista tietysti helpotti, kun tunnen seudun, monia asioita ei tarvinnut keksiä. Seuraava romaanini, jota kirjoitan, ei sijoitu Laihialle, vaan, uskallanko sanoa, Kokkolaan. Tutkin siinä vahvan uskonnollisen, syvän hengellisen maailman mahdollisuutta vastustaa kapitalismia, jolle mikään ei ole pyhää.

Hilkka Kotkamaa,
teksti ja kuva

Kolmas kattaus - Henkemästyksis elämästä

Henkemästyksis elämästä päättyi työnimestä lopulliseksi nimeksi ilmajokisen Maire Lopen kolmannelle tarina- ja runokirjalle.

Nimikin sen kertoo, että eteläpohjojalaisuus painaa päälle kirjoitusmuotona.

Eli kirja on kirjoitettu juuri niinkuin se eteläpohjojalaasittain ja ilmajokisittain sanotaan. - Siis aivan ymmärrettävästi, murrerunoilija itsee nauraa.

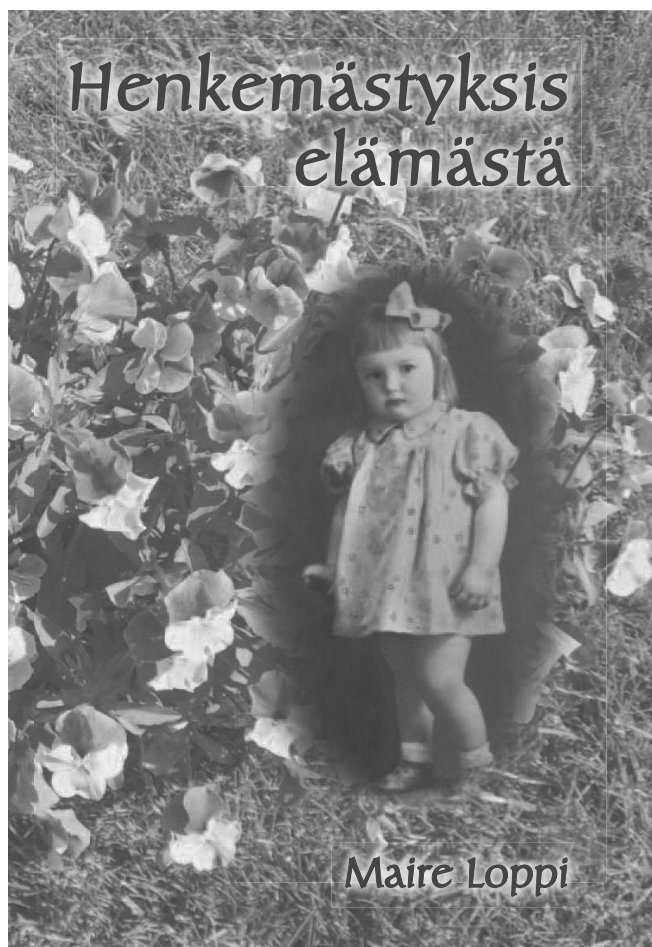
Kaksi edellistä murrerunokirjaa ovat menneet kuin kuumille kiville jopa lisäpainoksetkin. Kolmatta on jo vesikielellä odotettu ja tilauksiakin on tehty monen kymmenen verran.

Niin kirjan nimi oli tarkoitus fiilata työn loppusuoralla, mutta mitään yhtä kuvaa-vaa ei kuitenkaan tullut esille ja mieleen, joten *Henkemästyksis elämästä*, kuten aina.

Ilmajoen lännenpuolinen alue Nopankylä, huonekalunikkarien tyyssija on ollut Maire Lopen, käsityöläinen hänkin, synnyin- ja tyyssija 60 vuotta. Kylähän valittiin juuri vuoden eteläpohjojalaa-seksi kyläksi.

Silloin Mairellakin napsahti; Tuli tunne, jotta nyt pitää laittaa paperille niitä tunteja, muistoja ja tunnelmia, mitä silloin viis- ja kuuskymmentä luvuilta tuloo muistihin ja mielehen. Monella on toki ollu dramaattisempi ja värikkähämpi lapsuus ja nuoruus kun mulla.

Henkemästyksis elämästä -kirjan kansikuvassa on Maire Lopen kummitäidin kunniaksi orvokkeja. Mairen yksivuotiskuva merkkää sitä, että lapsuudesta näihin päiviin kirjan tarinoissa eletään ja mennään.

Eihän me voi tietää, ellei joku kerro!

-Aloin näitä juttuja tekemään ja luin niitä ääneen lastenlapsilleni ja joillekin aikuisillekin. Pienimmätkin innostuivat ja vanhemmat lastenlapset hihkaisivat; ”eihän me mumma voi tietää, minkämoista on ollu, jos joku ei kerro”.

-Pienenpien poikien joukko istui ja kuunteli. Siksi ajattelin, jotta on hyvä ainaki niille kertoa tarinoita omasta elämäntaipaleesta. Ikäiseni tuttavat taas ihmettelivät, kuinka mulle on jäänyt muistiin nuo asiat. Eira-sisareni per-

heineen on ollut innostajani ja muistini virkistäjä parhaasta päästä.

-Tiedän toki, jotta suurimmalla osalla tätä suurta ikäluokkaa oli ihan saman laista elämä mukulana ja nuorena, kun minullakin.

Elämäntarinoita Maire Loppi höysti useilla runoriimityksillä, nekin ovat lähtöisin elävästä elämästä. Tarinoita pulppuaa yhä vielä vaikka kirja jo tulee myyntiin huhti-toukokuun vaihteessa samoihin paikkoihin kuin edellisekin kirjat.

Edelleenkin Mairen kirjat ovat omakustanteita. Tämän kohdalla ei olisi muutoin onnistunutkaan, kun Maire halusi tämän kolmannen kattauksensa omalle kotokylälleen kunniaksi ja kiitokseksi. Onhan hänen ja monen muun noppalaa-sen ollut kotikylässä hyvä asua ja elää; mukulana oli tuttua ja turvallista.

Ote kirjasta

Leikiimmä tosisnamma

Meille tehtiin leikkitupa, sellast'ei ollu viä niihin aikooihin monella.

Se leikkitupa tehtiin isoon koivuj juurelle, yhyren kivev vierehen. Meitä mahtuu sinne leikkimähän kerralla usieekki mukula. Välihin teimmä sinne kauppaleikin, kokosimma kaikkien kotua tyhyjiä kaffetpakettia ja maustetpurkkia, kaikkia mitä vain äireet pani tallelle meiräl leikkiä varte. Sahajjauhot oli kaffeeta, hietaa panimma sokuripussiihin, omasta pihasta löytyy kaikkia täytettä mausteppurkkiihinki.

Puntarinki me teimmä itte, puupalikka alle ja pieni laurampätkä siihen keikkumahan. Eri kokoiset kivet oli punnuksia. Ku lauta oli tasapainos, niin silloin oli ostokset oikian painoosia. Rahooksi leikoomma sanomaleheristä erifärisiä paloja. Kauppaasta leikiimmä sitte niin kauan, ku siihen kylläntyy ja myitävät tavarat alakoo olemahan lopus.

Kauppa muuttuu siivumaisej jäläkihin taas koroksi. Kotoleikki oli sellasta, johona piti olla äitee ja isä. Nukekki kelepas mukulooksi, jos ei aina ollu pieniä kaveria. Nukkeja, jotka kaikki oli ittetehtyjä trasumokkeloota, pujetimma suurella rakkaurella. Meill'oli oikiat nukkejen rottinkivaunukki, paffiloorista teimmä krinnisänkyjä.

Sitte ku olimma vähä isoompia, jotta tohorittihin olla yötä leikkituvaa, teimmä sinne makooplassin. Rakennimma vintinki, lauroos-ta tälläsimmä oikian yläkerran, ei sinne silti ihmiset voinu mennä. Nukeelle s'oli hyvä

makookamari, ku ne ehtoolla syötettiin ja komennettiin leikisti sänkyhyn, olihan ne meirän mukuloota. Saimma hakia tuvankokilta vanhoja sänkyvaatteeta peitooksi ja tyynyysi, olokipatjaki löytyy aluuseksi. Se pantihin poikkipäin, jotta maharuumma vieretysten nukkumahan, jalakaan alle pantihin matto. Leikkiruokia söimä, mutta tuvasta äitee toi oikiaa voileipää ja maitua ehtoopalaksi, jott'ei yöllä tuu näläkä. Yksil leikkituvaa ei olisi tohtinu nukkua, mutta kaverin kans sä sai nukutuksiki. Isä kyllä oli sitä mieltä, jotta "jos ei tuvas oo kyllä kurijaa, niin pitää mennä pihalle maata".

Äireen avustuksella tehtiin kukkatarhaki siihen kivev vierehen. Orvokkia ja kehäkukkia siihen kylyvimä, niiren kasvua kattelles oppii, jotta niitaki tarhoja pitää hoitaa ja peräta. Se leikkitupa maalattiin valakooseksi ja siin'oli päretkatto. Katolle pääsi kiipiämähän sitä isoon koivur runkua pitkin. Kerranki, silloin ku pikkusiskua ei viä ollu, meiräm piti olla veliitä vaharis, ku äitee oli menny meijäritonkkaa hakemahan tiem päästä. Alakoo kuulumahan kovaa pröpinää taivahalta, m'olimma kuullu, jotta lentokonehesta puretathan pikkuvauvoja. Mehän kiipesimä äkkiä leikkituvan katolle, huiroomma ja huurimma kurkku oikoosna, jotta "purota meille pikkuvauva". Tottahan äitee siitä kiukuski oli, ku sellasehen paikkahan oli kaaparootu. Vinosti se varmahan hymylyki, ku tiesi, jotta se vauva oli jo tilattuna.

Kranninflikkaan isoosiskoo oli meillä useen ammana, saatiin leikkiä kouluusta. Leikkitupa

muutettiin kouluksi, s'oli selevää jotta vanhin on opettaja ja me toiset oppilaisia. Mua ei niinkää kiinnostanu ne koulukirjat, senkää tähäre min'en saanu koskaa olla opettaja.

Monihin leikkiihin se oikia leikkitupa muun-tautuu ja kauan sitä käytettiin, s'oli melekeen ku toinen koto. Kaikki raitioomiset kipot ja astiat mit'ei tuvas käytetty, me saimma leikkiihin. Kruusiillekki keksiimmä käyttä. Joskus kylläännyimmä siihel liika valamihisehen leikkitupahan. Silloin mentihin mettärrantahan isoollekivelle. Varsinki aurinkopaisteella sinne sai teheryksi leikin, johona mielikuvitus pääsi valloollensa. Isoo kivi oli laakia niinku pöyränkansi, sen alapuolella oli hyvä navetam paikka. Aarteeta lymytimmä sammalien sekahan puirejjuurien alle. N'on varmahan siä viäki.

S'oli sev verran kaukana kotomarkilta, jotta sai leikkiä rauhas. Siin'oli peltoaaukia etupuolella ja turvallinen tuttu mettä takana, leikkiihin syvennyttiin niin täysillä, jottei niiren päivien uskottu koskaa loppuvan.

Ruaan aikana äireet huuteli syömähän ja ehtoohämys viimeestään piti leikit lopettaa.

Välillä leikittiin uuren saunan kuistillaki, siitä sai mennä leikkitupahan kylälöhön. Oli monta kotua ja leikit niin tosia, jottei välillä meinannu rauhaantua yöpuullekkaa.

Rikasta, mielikuvitusta ruokkivaa se mukula-aikaanen leikin tuoksina oli. Sai olla se mikä on, aikuusten mailma oli kaukana tulevaasuures.

Lisätietoja ja tilaukset Mairelta suoraan numerosta 040 4163277 tai sähköpostilla osoitteesta maire.loppi@nic.fi
Hinta on 25 euroa (+ lähetyskulut).

Strangin ja Spangarin V sukujuhlat Vimpelissä 9-10.7.2010

Sukuseuran ensimmäinen sukujuhla järjestettiin Vimpelissä 1998. Sen jälkeen on kokoonnuttu Lappajärvellä, Perhossa ja Alajärvellä. Nyt vuorossa on taas Vimpeli. Kaikilla juhlilla on ollut osanottajia noin 500. Nytkin on sukulaisia tulossa runsaasti eri puolilta maata ja Ameriikastakin.

Perjantaina **9.7. klo 13** alkaen järjestetään ulkosuomalaisille vapaamuotoinen kokoontuminen Jäykäntuvalla. Sinne toivotaan englanniksi keskustelevia sukulaisia mukaan.

Vimpeli-seuran toimesta on suksimuseolla perjantai-iltana kesäinen ”Museolla soi”-konsertti, johon sukujuhlille tulevat voivat osallistua.

Lauantai **10.7. aloitetaan kirkko-hetkellä klo 10.** Sen jälkeen siirrytään liikuntahallille, josta pääsee pihan yli koululle ruokailemaan. **Juhla alkaa klo 13.** Juhlapuhujaksi on lupautunut peruspalveluministeri Paula Risikko, jonka juurista löytyy myös Spangareita. Muu ohjelma järjestetään paikallisin voimin.

Sukujuhlisiin liittyy myös kaksi valokuvanäyttelyä. Suksimuseolla on Sari ja Henna Rannanpään kokoama

näyttely ”Kukas se uudessa tressissä - valokuvia 1900-luvun alun Amerikan-siirtolaisista.” Pekka Viitaniemen järjestämä valokuvanäyttely on juhlien ajan liikuntahallissa.

Sukuseuran viidennen sukukirjan nimi on **”Het sitte sukuja – Heikkilöitä ja Lehtimäisiä”** eli kirjassa on kaksi vimpeläistä sukuhaaraa. Heikkilän läh-
töhenkilöinä ovat Markus Matinpoika Heikkilä (1794-1851) ja vaimo Anna Matintytär o.s. Finnilä (1792-1874) Lappajärveltä. Heidän jälkeläisiään ovat mm. Erkki ja Hemminki Heikkilä, Väli-Heikkilät, Juho ja Julius Uusitupa, Jäykkäset, Heikki Niemi, Kaupit, Haverin Maija ja Juho, Erkki ja Taavetti Haavisto. Kaksi Markuksen ja Annan pojista muutti Alajärvelle. Heidän jälkeläisiään ovat mm. useimmat Möksyn Hongistot

ja Heikkilät, Alina ja Jaakko Herrala sekä laaja Viirun suku Karstulassa.

Erkki Erkinpoika Lehtimäki (1801-1882) ja Liisa Antintytär Lassila (1805-1872) ovat molemmat sääksjärveläisiä. Heidän jälkeläisiään on monissa Sääksjärven suvuissa. Heidän jälkeläisiään ovat osa Lehtimäisiä, Rannanpää, Kiviranta, Saviranta, Honkoset, Elglandeja, Niemitalo, Pienisaari, Ojanperä, Israel Järviaho, Antti Koskela ym.

Kirjassa on runsaasti kuvia ja myös tekstejä. Sukukirjan ennakkomyyntihinta on 30 euroa 31.5.2010 asti ja sen jälkeen 40 euroa. Kirjan voi tilata maksamalla sen Strangin ja Spangarin sukuseura ry:n tilille 552202 – 428157. Maksajan nimi ja osoite tulee merkitä maksukuittiin. Jos kirjan haluaa postitse juhlan jälkeen, postikulut ovat 12 euroa / kirja. Lisätietoja juhlasta ja kirjasta saa Sirkka Männiköltä p.040-5453071 tai Irma-Liisa Juutilta p.050-5947043.

Sukuseuran kotisivuilta löytyy myös tietoja osoitteessa www.hetsittesukua.fi.

Tapahtumia kesä-heinä-elokuu

6.-13.6. Töysä-viikko 6.6. Töysä-viikon avaa Toivo Kärki-reliefin paljastus Makasiinilla ja viikon aikana mm. Luontokirkko, yhteislaulua Museolla, Tohnin Touhuteatterin näytelmänsi-ilta, ja pääjuhla su 13.6. satavuotiaalla Tuurin koululla.
10.-20.6. Ilmajoen musiikkijuhlat Taipaleenjoki-oopperan esitykset 15.-20.6.
11.6. Zetorien Zet I MM-kiihdytyskilpailut Kurikassa Kansankulttuuria - Koko kansan hauska traktoritapahtuma - traktorien kiihdytysvetokilpailut Hotelli Pitkän Jussin jokimaisemissa. Tapahtuma saa varsinkin maakunnan miehet liikkeelle.
11.-12.6. Haku Päällä-rakkausfestivaali Kurikassa Rakkausfestivaaleilla tapahtumia ympäri Kurikkaa.
Ähtäri-viikko 13.6. Opastettu bussikiertokierros Ähtäriin tehdas- ja ruukkialueisiin (Vääräkoski, Ryöttö, Inhan tehdas). 17.6. Opastettu polkupyöräretki Peränteen valtakunnallisesti arvokkaaseen kulttuurimaisemaan. 19.6. Ähtäri-viikon pääjuhla ja loma-asukastilaisuus Tuomarniemellä.
13.-20.6. Mooseksen penninpyöritys Ähtäriin kotiseutumuseolla Hauskoja teatterihetkiä! Käsikirjoitus: Raimo Suuronen. Ohjaus: Esko Jussila. Esittäjät: Peränteen Kyläseuran harrastajanäyttelijät. Esitykset: Ensi-ilta pe 11.6.2010 klo 19, Su 13.6. klo 19, Ke 16.6. klo 19, Pe 18.6. klo 19, Su 20.6. klo 13 ja klo 19. Liput 12 euroa/hlö, ryhmät min 15 henkilöä 10 euroa/hlö. Järjestävät: Peränteen Kyläseura ry ja Ähtäriin kulttuuritoimi
18.-20.6. Provinssirock Seinäjoella Ihmisten juhla.

19.-20.6. Puukkofestivaalit Kauhavalla Kädentaitojen suurtapahtuma; puukot, neuletyöt, puutyöt ym.
Ohjelmalliset kesätori-illat Kurikan torilla Hienoja esityksiä ja kaikenikäisten mukavaa yhdessäoloa löydät Kurikan torilta. Ohjelmalliset kesätori-illat aina tiistai-iltaisin kesäkuun puolivälistä elokuun alkuun.
24.6. klo 18.30 Perinteiset Siionin virsiseurat Nurmon museolla Vapaa pääsy.
24.-26.6. Nummirock Kauhajoella Pääesiintyjänä Venom.
25.-26.6. Lentäjien Juhannus Kauhavalla
Halkosaaren kesäteatteri Lappajärvellä 25.6.-1.8. Kaiken takana on Nainen esitykset ke-to-pe klo 18 ja la-su 14. Lisäksi Tähdet, tähdet ajalla 7.-15.8. vain viisi esitystä. Hinnat 22/20 €.
28.6.-2.7. Kirjoittajien kesäkurssi Lappajärvellä Kesäkurssin opettajina toimivat: Sari Olli ja Heino Ylikoski. Ilmoittautumiset 31.5. mennessä: 06-24123520, rehtori Leea Keto.
28.6.-2.7. Lappajärven II Rockleiri Leiriviikon järjestävät Kuorosota-projekti sekä kulttuuritoimi. Opettajina AP Anttila, Timo Kotipeltö, Kristian Wahlström ja Kai Hahto. Hinta 160/220 €.
28.6.-3.7. Lappajärven valtakunnallinen 39.kuvataideleiri Leiriviikon opetuksesta vastaavat: Nina Nahkala ja Saara Saukko. Opetus- ja ruokailupaketti viikolta 160 €, majoitus 120 €/vko.
28.6.-28.7. Lastenteatterikesä kotiseututalo Taavintuvan alueella Lappajärvellä. Kulttuuriyhdistys Karikon tuottama lastenteatteriesitys koko perheelle. Ma-ti ja ke iltaisin klo 18.

2.-11.7. Sirkuspelle Hermannin Ähtärissä Koko perheen hauska Sirkuspelle Hermannin saapuu Ähtäriin! Ensi-ilta 2.7. klo 18 upeuden kartanoteatterin pihassa osoitteessa Siltakuja 2. Liput 10 €. Lipunmyynti alkaa 24.5. varaa omasi puh. 044 533 4202. Esityksen jälkeen tarjolla lätyjä ja mantsikanmollukoita. Järjestäjä Suomenselän teatteri 7.-11.7. Boolia ja sillisalaattia –kesäteatteriesitys Kukonkylässä Anne Källin uutuuskomedia Kukonkylän kyläyhdistyksen näytelmäpiirin esittämä jatkaa edellisvuosien hyväksi havaittua linjaa koko perheelle sopivan leppoisan huumorin parissa. 9.-10.7. Strangin ja Spangarin sukuseuran kokoontuminen Vimpelissä 9.-11.7. Härmäläiset Häjylyt Alahärmässä Perinteiset Härmäläiset Häjylyt vietetään Alahärmässä 9.-11.7.2010. Häjylyohjelmistoon kuuluu oleellisesti kesäteatteria, kyläsoittoja, kirkkokonsertti, luentoja, taidenäyttelyitä jne. 15.-25.7. Saapismi on sairaus –komedia Ylivallin Seuralassa Jalasjärvellä 15.-18.7. Kuvataidekurssi Vetämäjärvellä Opettajana Rauno Lepistö. Ilmoittautumiset ja tiedustelut Marita Erkkola-Järvinen 050 3015 292. 17.7. Sambacarnivals Kauhajoella Sambacarnevaalit Janoisessa Leipurissa Kauhajoen keskustassa. Esiintyjinä mm. sambaryhmät Unia Da Roseira, Samba Tropical Seinäjoelta. Lantsa Big Späm ja Perilliset Teuvalta. 20.7. Boolia ja sillisalaattia –kesäteatteriesitys Toysässä Anne Källin uutuuskomedia Kukonkylän kyläyhdistyksen näytelmäpiirin esittämä jatkaa edellisvuosien hyväksi havaittua linjaa koko perheelle sopivan leppoisan huumorin parissa.

23.-25.7. Hengellisen musiikin festivaali Vanhassa Paukussa Lapualla Tulossa mielenkiintoisia artisteja, musiikkiryhmiä ja kuoroja. 28.7.-1.8. Kiusaajien katkismus Jyrkän kesäteatterissa Ylistarossa 5.-8.8. Spelit Lapualla Vanhassa Paukussa Eteläpohjalainen kansanmusiikki kohtaa voimakkaan paikalliskulttuurin. Kohtauspaikkana historiallinen patruunatehtaan miljö. Teemoina tarinat, laulut ja laulujentekijät. 6.-8.8. Säveliä elokuussa –konsertit Seinäjoella Elävää Klassista - Classic Live. Kamarimusiikki soi kaupungissa ja kartanolla, kun Seinäjoella syntyneet muusikkosisarukset pianisti Anna-Mari Murdvee ja sellisti Samuli Pelttonen palaavat juurilleen 11. kerran yhdessä mainion Elokkuu-ensemblen kanssa. Varaa lippusi Seinäjoen klassisen kesän huiputumaan ajoissa, sillä elokuu on vain kerran vuodessa! Yhteistyössä Seinäjoen kaupungin kulttuuritoimen kanssa. Elokkuu-ensemble: Kati Arikoski, piano Anna-Mari Murdvee, piano Mikk Murdvee, viulu/violin Reetta Kataja, viulu/violin Timo Vanhamäki, viulu/violin Jussi Aalto, alttoviulu/viola Samuli Pelttonen, sello/cello Leinosen sukuseuran kesätapahtuma 14.8.2010 klo 14 alk. Ylihärmän Kuntokeskuksessa. Juhlapuhujana Kari Hokkanen. 21.8. Matti Viitalan Soitot X Kurikan Viitalan Nuorisoseuralle Lämminhenkinen pelimannitapahtuma kerää pelimanneja ja kansanmusiikin ystävät viettämään mukavaa ja leppoisaa päivää Kurikkaan. Päivän aikana kaksi konserttia ensimmäinen klo 13 ja toinen klo 18, lisäksi pitkin päivää puska soittoja.

Näyttelyt

Eduskuntamuseo Kauhajoella Sanssin koululla Eduskunta kokoontui Kauhajoella talvisodan aikana 1.12.1939-17.2.1940. Eduskunta kokoontui Kauhajoella ollessaan täysistuntoon 34 kertaa. Ensimmäinen istunto pidettiin 5.12.1939 ja viimeinen 12.2.1940. Samassa istuntosalissa pidettiin myös vuoden 1939 valtiopäivien päättäjät 31.1.1940 ja vuoden 1940 avajaiset seuraavana päivänä. Museo avoinna kseäsunnuntaisin heinäkuussa. Muulloin sopimuksen mukaan. Nelimarkka-museo Etelä-Pohjanmaan aluetaidemuseo 26.9. asti Taiteen tien kulkija - Eero Nelimarkan elämää ja taiteilijamatkoja käsittelevä, koko museon tilan täyttävä suurnäyttely. Avoinna ti-pe 11-17, la 12-16, su 12-17, ma suljettu. Ilmajoen museo Kirkon mallinen museorakennus valmistui vuonna 1914. Museon alueella on vuosien mittaan siirretty muutamia rakennuksia: tuulimylly, Yli-Lauroselan talon vilja-aitta, vanha siunauskappeli, markkina-aitta ja Aallon patteriston perinnetalo. Avoinna kesäkuukausina joka päivä klo 11-17. Jalasjärven museo Suomen suurimpia paikallismuseoita. Avoinna kesäaikaan ti-pe klo 11-16 ja su klo 12-17. 5.6.-4.7. Jenny Laurilan ja Laura Kallion taidenäyttely Kurikan kaupungintalon näyttelyhallilla Kauhavan Puukko- ja tekstiilimuseo Avoinna kesäkuussa ti-su klo 11-17. Kauhavan Taidetalo 1.-20.6. Pauliina Jokela: Veistoksia, sekatekniikkatöitä. Kurikan kotiseutumuseo ja Kotiseututalo Kurikan museo vie sinut kivikaudelta 1800-luvun vanhaan tupaan, 1672 rakennetun saarnahuoneen muistojen äärelle ja tutustumaan kurikkalaisen yrittäjyyden juurille. Hyppää jopparille, lähde mukaan Samuli Paulaharjun, kirjailijan synnyinseudulle. Tule tutustumaan hääpelimanni ja soitinten rakentaja Sameli Elomaan soitintupaan. Avoinna touko-kesäkuu ma-pe klo 11-16. 14.6.-8.8. Lappajärven museo Esillä näyttelykokonaisuus: "Kansa koulussa"-Lappajärven kansakoululaitoksen historia. Avoinna ma-pe klo 12-18 ja la-su klo 11-15. Lapuanliikkeen museo Avoinna kesäkaudella ti-pe klo 11-17 ja la-su klo 11-15. Lapuan Patruunatehtaan museo Avoinna ma-pe klo 11-19 ja la-su klo 11-15. Maailman raitti Peräseinäjoella Suomalaisten siirtolaisten elämää ja asumista eri puolilla maailmaa siirrettyjen siirtolaisrakennusten avulla. Avoinna ma-pe klo 9-17 ja la klo 12-16. Muodon vuoksi - Aino ja Alvar Aalto Alajärven kaupungintalolla Aino ja Alvar Aallon 1930-luvun luomukset, Bölgeblick-astiasto ja Savoy-vaasisarja ovat suomalaisen muotoilun klassikoita. Avoinna arkisin klo 8.00-15.30.

Nurmon museo Avoinna kesä-elokuussa ke-su klo 12-18. Pyhälahden Valokuvaamomuseo Lapualla Avoinna ma-pe klo 11-19 ja la-su klo 11-15. Seinäjoen Taidehalli 5.6.-8.8. Helmiä Seinäjoen taidekokoelmasta. 5.6.-4.7. Hannu Peltoniemen näyttely. Soile Yli-Mäyrän Taidehalli Kuortaneella Pääteema Yli-Mäyrän maalauksissa on ihmisyyden ja ihmisen vieraantumisen luonnosta urbaanissa maailmassa. Avoinna kesä-elokuu päivittäin klo 12-17. Sotavanhuksen museo Alavudella Esillä Alavuden teollisuutta eri aikakausina sekä puu- ja käsiteollisuusesineistöä. Alavuden kirkkoihin liittyviä esineitä sekä kivikauden ja Suomen sodan esittelyä. Pankkimuseo. Suojeluskunta- ja Lotta Svärd -museo Seinäjoella Vapaaehtoisien maanpuolustustyön museo. Perusnäyttelyt: Lotta Svärd -järjestön ja Suojeluskuntajärjestön historia, Suojeluskuntien urheilutoiminta sekä Lotta ja pikkulotta -näyttely. Avoinna 15.5.-31.8. ke klo 12-18, to-su klo 12-16. Taidekeskus Harri Alavudella Taidekeskus Harrissa on esillä Matti Annalan pysyvä näyttely sekä tasokkaita vaihtuvia näyttelyjä. Suunnittelija, muotoilija Päivi Rintaniemen taidenäyttely 11.6. - 18.7. Näytteillä käyttö- ja sisustusesineitä. Harri avoinna ti-su klo:12-18. 2.-24.6. Grafiikkaa ja veistoksia Patruunagalleriassa Lapualla Sini Björkholmin ja Jimmy Pullin grafiikkaa ja veistoksia. Avoinna ma-pe 11-19, la-su 11-15, vapaa pääsy. 2.-24.6. Valokuvanäyttely Jälkikuvia Pohjanmaan Valokuvakeskuksessa Lapualla Olli Ilmasen ja Jani Suvannon valokuvanäyttely Jälkikuvia. Avoinna ma-pe 11-19, la-su 11-15, vapaa pääsy. Varikkogalleria Seinäjoella 5.-27.6. Kaisa Kontio. Avoinna ke-su klo 12-18. 18.5.-31.8. Väinöntalo – Järvisseudun museo Museoalueella on 19 rakennusta ja yli 15 000 esinettä. Väinöntalo esittelee järvisseudun talonpojan elämää, sen arkea ja juhlaa, entisajan kädentaitoja sekä pyynti- ja tapa-kulttuuria. Avoinna ti-su klo 11 - 18 ja muulloin sopimuksen mukaan. Yli-Lauroselan talomuseo Ilmajoella Uskolliset ystävämmme kissa ja koira lemmikkieläiminä. Valokuvia, leikkikaluja ja koriste-esineitä Kansallismuseon kokoelmista. Vanhin esine roomalaisajalta ti-su klo 12-16. 20.6.-9.8. Ähtärin kotiseutumuseo Museoon on kerätty vanhoja esineitä ja rakennuksia. Esillä mm. laaja kokoelma erätalouden ja kalastuksen esineistöä. Avoinna ti-la klo 12-18, su klo 12-16.
--

KUOLLEET

Yhteiskuntavastuun edistäjä, johtaja

Markku Kosola

Tapiola-ryhmän yhteiskuntasuhteista, edunvalvonnasta ja tiedotuksesta yli kahden vuosikymmenen ajan vastannut johtaja Markku Jaakko Kosola kuoli 2. toukokuuta Espoossa. Hän oli 64-vuotias, syntynyt 23. elokuuta 1945 Alahärmässä.

Kosola oli koulutukseltaan valtiot. maisteri. Hän aloitti työuransa Uuden Suomen toimittajana 1966. Sieltä Kosolan tie johti Kauppalehden kautta Finnairin lehdistöpäälliköksi 1969-1973 ja edelleen Partekin tiedotuspäälliköksi. Keskuskauppakamarin apulaisjohtajana hän toimi vuodesta 1976 vuoteen 1987, jolloin hänet rekrytoitiin Tapiola-ryhmään.

Tapiolaan tullessaan Kosola alkoi laajentaa Keskuskauppakamarissa hankimiensa kokemusten pohjalta ryhmän suppeita yhteiskunta- ja sidosryhmäsuhteita. Hänen oppinsa oli, kommunikointia ulkomaailman kanssa ei saa laiminlyödä.

Kosola rakensi keskeisesti Tapiola ryhmän arvopohjaista ajattelua ja edisti liike-elämän yhteiskuntavastuuta. Siitä työstä hänelle tuli missio. Kosola aloitti jokavuotisen yhteiskuntavastuuraportin laatimisen Tapiolan sidosryhmille.

Kosola korosti Tapiolan yhtiömuotoon, keskinäisyyteen liittyvää turvallisuutta. Hänen mukaansa keskinäisyys oli moderni tapa jakaa riskejä. Näistä tekijöistä kehittyi ryhmän yhteisöllisyyteen perustuva identiteetti. Asiakkaiden kuulemiseksi Kosola kehitti omintakeisen neuvottelukuntajärjestelmän, jonka piiriin kuuluu yli 280 asiakkaiden edustajaa eri puolilta Suomea.

Kosola oli Tapiola-ryhmän asiakaslehtien, Tapsan ja Tapiolan päätoimittaja. Hän on kirjoittanut teoksen Tiedota!

Kosola toimi useissa eri luottamustehtävissä. Niistä mainittakoon Tiedotusmiehet ry:n puheenjohtajuus 1976, Pohjola-Nordenin hallitus, Invalidiliitto ry:n talousvaliokunta, Partiosäätiön hallintoneuvosto ja Vermon ravirata Oy:n hallitus. Tapiolan Rotaryklubin presidenttinä hän oli 2007-2008. Omaan erityiseen arvoonsa nousee Kosolan toiminta Suomen Nuorisoseurojen liiton esimiehenä ja valtuuston puheenjohtajana.

Etelä-Pohjanmaa oli Kosolan voiman lähde. Hänet kutsuttiin 1980-luvulla kotikutansa Alahärmän Voudiksi tuomaan uusia ajatuksia kuntalaisten pohdittavaksi. Kosolan ehdotus Yli- ja Alahärmän yhdistämisestä kirvoitti vilkkaan keskustelun puolesta ja vastaan. Hänen aloitteestaan Alahärmään perustettiin kunniakonsulijärjestelmä, johon ulkopaikkakunnilla asuvia härmäläisiä kutsuttiin ajamaan entisen kotikuntansa asiaa.

Kosola tunnettiin erittäin isänmaallisena miehenä. Nimi velvoitti. "Me tulemme voimalla kotoisen tarmon, me hylkäämme kaiken vieraan armon" Espoon Sotaveteraanit ry:n toiminnan tukeminen oli hänelle sydämen asia. Sotilasarvoltaan Kosola oli reservin luutnantti.

Urheilulla oli suuri rooli Kosolan elämässä. Nuoruudessaan hän saavutti Etelä-Pohjanmaan painimestaruuden painoluokassaan ja harjoitteli vakavasti

Tokion olympialaisiin 1964. Pesäpallon hän joutui vaihtamaan Espoossa tennikseen ja golfiin. Raviradoilla Kosola oli tuttu Tapiola-ryhmän loimittaja.

Yhteiskuntavastuujattelun edistäjänä Kosola oli arvostettu auktoriteetti. Niin kotona kuin työelämässä hän oli lämmin ja rakastettava ihminen. Vapaa-aikansa hän halusi viettää perheensä parissa. Jälkikasvulle hän oli lempeä paappa. – Baskerin kuorruttama leveä hymy ja leppoisa ulkoinen olemus jäivät mieleemme elävän kuvan Markku Kosolasta.

Uolevi Itkonen,

Länsiväylä-lehden emeritus päätoimittaja ja Markku Kosolan ystävä

MERENRANNALLA!

Katse kauaksi merelle kantaa,
aallot laivaa keinuttaa
Rannan pehmoinen santa
jalkaa upottaa
Lämpö hiekan iholla viipyy,
- ja laineet liplattaa...

Vesi kirkas viileä kutsuu,
ei saasteesta tietoaakaan
Syleilyyn aaltojen vaivun,
jää kauaksi kiinteä maa
Tämä nautinto tuntoa huumaa
- ja laineet liplattaa...

Nousen sylistä viileän meren,
huopa rannalla odottaa
Lämpöään aurinko antaa
pilvet veteen heijastaa
Tuuli rannan pensaissa kuiskii
- ja laineet liplattaa...

Katselen kuulautta taivaan,
meri sinisyyttä heijastaa
Lokkikin onneni arvaa
kohti korkeutta kohoaa
On kaukana kavala maailma
ei tänne se yltää voi
Nyt kiitosta täysi on mieli
sitä laineitten liplatus soi!

Ellei vastaanottajaa tavoiteta, pyydetään palauttamaan osoitteella: Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.

Plarin julkaisija:
Helsingin Eteläpohjalaiset ry

Päätoimittaja:
Terttu Savola
Elsankuja 2 B, 02230 Espoo
puh./koti (09) 803 4668
gsm 050-529 1171
terttu.savola@kolumbus.fi

Toimitussihteeri:
Sabrina Norlamo
sabrina.norlamo@suomi24.fi

Toimitusneuvosto:
Terttu Savola
Tarmo Ojala
Antero Tala
Ritva Viitamäki

Paino: Painomerkki Oy, Helsinki
Painosmäärä: 1 500 kpl
Taitto: Kirsi Pääskyvuori

ISSN 0789-8061

Mediakortti 2010

Formaatti: A4

Ilmoitushinnat: värillisenä

1/1 s.	650 €
1/2 s.	400 €
1/4 s.	250 €
1/8 s.	150 €

mustavalkoisena

1/1 s.	450 €
1/2 s.	250 €
1/4 s.	150 €
1/8 s.	100 €

Ilmestyy vuonna 2010:
vko 10, 21, 45 ja 51.

Ilmoitusten viim. jättöpäivä:
n:o 3 1.9.2010

Julkaisija varaa itselleen oikeuden
ilmestymisaikojen muutoksiin.

Plari on Aikakauslehtien Liitto ry:n jäsen

Liityn jäseneksi Helsingin Eteläpohjalaisiin

Nimi: _____

Osoite: _____

Sähköposti: _____

Syntymäaika: _____

Syntymäpaikka: _____

Päivämäärä ja allekirjoitus: ____/____/____

Lähetä liittymislomake osoitteella:

Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.

Liittymisen jälkeen saat viitteellisen pankkisiirtolomakkeen.

Vuosijäsenmaksu 12 €

Ainaisjäsenmaksu 180 €

Liittyminen myös netissä: www.helsinginetaelapohjalaiset.fi

Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n hallitus

Kimmo Hissa
puheenjohtaja
Vaniljakuja 1 b A 6, 00990 Helsinki
puh. 040 5448492
kimmo.hissa@pp.inet.fi

Antero Tala
varapuheenjohtaja
ilmoituspäällikkö
Oravanpolku 2 C, 02270 Espoo
puh. 09-8881705, 0400 866002
antero.tala@ayt.fi
antero.tala@kolumbus.fi

Terttu Savola
päätoimittaja, tiedotuspäällikkö
Elsankuja 2 B 9, 02230 Espoo
puh. 09-8034668, 050 5291171
terttu.savola@kolumbus.fi

Ritva Turunen
Lehdokkipolku 6 C 20,
00930 Helsinki
puh. 040 7510358
ritunen@gmail.com

Sirkka-Liisa Mattila emäntä
Lavettitie 12 A, 00430 Helsinki
puh. 040 8449445

Henrik Lamberg
Toivolantie 4 D 2
01800 Klaukkala
puh. 0400 418869
henkkala@gmail.com

Tarmo Ojala
Helsingintie 2 E 29
02700 Kauniainen
puh. k. 09-5053039, 040-5553303
tarmo.ojala@gmail.com

Vilho Korkeamäki
Järvensivunkuja 7 B, 04300 Tuusula
puh. 09-25844447, 040 545 8022
vilho.korkeamaki@kolumbus.fi

Heikki Nurmi
Kasteholmantie 1 A, 00900 Helsinki
puh. 050 3296314
heikki.nurmi@welho.com

Elle Mäkinen varaemäntä
Kahisevanmäki 3 D, 02170 Espoo
puh. 09-595641, 040 7013364
elle.makinen@kolumbus.fi

Ritva Viitamäki
Untamontie 15 E 38, 00610 Helsinki
puh. k. 7244418, 040 9118568
ritva.viitamaki@suomi24.fi

Jaakko Ojala
Rantakartanontie 4H 106,
00910 Helsinki
puh. 0400 497633
jaska.ojala@kolumbus.fi

Tapani Salomaa
Länsitie 8, 02160 Espoo
puh. 0400 442779
tapani.salomaa@musette.inet.fi

Osoitteenmuutokset

Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.
Puh. 09 586 4731, 0400-774 782, kirsti.kymalainen@kolumbus.fi

Plari 3/2010 ilmestyy syys-lokakuussa. Aineiston jättöpäivä 1.9.2010.

Päätoimittaja Terttu Savola
Elsankuja 2 B, 02230 Espoo
puh./koti (09) 803 4668
gsm 050-529 1171
terttu.savola@kolumbus.fi

www.helsinginetaelapohjalaiset.fi

Hallituksen nimittämät toimihenkilöt

Tapani Tammela, isäntä
Mustarousku 14, 02730 Espoo
puh. 040 5282606

EPO:n edustaja
Heidi Hemminki
Rautalammentie 3B 703, 00550 Helsinki
heidi.hemminki@helsinki.fi

EPO:n varaedustaja
Iida Koivumäki
Rautalammentie 3B 805, 00550 Helsinki
iida.koivumaki@helsinki.fi

Sabrina Norlamo
Plarin toimitussihteeri
sabrina.norlamo@suomi24.fi

Raija Kallio
rahastonhoitaja
Ryytikuja 5 D 30, 00840 Helsinki
puh. 040 7180410
raija.kallio@futurecad.fi

Kirsti Kymäläinen
Jäsenrekisteri
Viirintie 8,
01800 KLAUKKALA
puh. 09-5864731, 0400-774782
kirsti.kymalainen@kolumbus.fi